

enig med det ærede Udvalg i, at en yderligere Bequinstigelse for det Selskab, der har anlagt Mergelbanen, ikke bør finde Sted, medmindre Afgangen til at benytte Banen bliver lige for Alle, uden Hensyn til om de ere Interessenter eller ei. — Det gamle Forbehold med Hensyn til Mellemværendet med Vestindien antager jeg egentlig ikke, der er nogen særlig Grund til paany at komme ind paa, saa meget mindre som der jo foreligger for det ærede Thing et Lovforslag, der særlig angaar bestindiffe Forhold, og hvor altsaa Forhandlingerne ogsaa om Mellemværendet med Vestindien ville kunne finde Sted.

Hvad den sidste Bemærkning angaar, som den ærede Ordfører gjorde om en uberegtiget Brug af Rangtitler, skal jeg kun udtale, at en Dadel mod Regjeringen vilde være forstaaelig, dersom det var Regjeringen, der gjorde sig skyldig i at benævne Folk anderledes, end det tilkommer dem efter den dem tillagte Rang. Det er jo imidlertid ikke Tilfældet. Hvorvidt Folk indbyrdes mellem sig, mellem Mand og Mand, enes om at bruge andre Benaevnelser og tillægge sig Titler, som de ikke ere retmæssige Ihænderhavere af, dertil kjender jeg ikke Noget ad officiel Veie. Der har ikke foreligget for mig, og jeg tror heller ikke for nogen af mine Kolleger, nogen Klage over saadanne Misbrug. Skulde nogen saadan fremkomme, ja, da er det en Selvfølge, at da vil det blive bethdet Vedkommende, at han har at entholde sig fra at benytte Titler, som ikke tilkomme ham. Hvorledes egentlig hele dette Spørgsmaal kan komme frem under en Finantsloovbehandling, er mig noget gaadefuldt; thi det staar jo ikke i nogen som helst Forbindelse med den Indtægt, Staten har gennem Rangskatten. Jeg vil tillade mig at gjøre det ærede Udvalg opmærksom paa, at der er indløbet en Feil i den Betænkning, der har afgivet, idet Udvalget har opført dette interessante Spørgsmaal om Brugen af Rangtitler under § 5 „Indirekte Afgifter.“ Skulde det knyttes til noget Punkt i Finantsloven, maatte det snarest være til § 4, som omhandler de direkte Afgifter.

Berg: Mit Dufte om Ministeriets snarlige Afgang har jo meget lidt at sige, som den ærede Minister godt veed, nu ene, som jeg staar i Thinget saa godt som, med denne Betragtning; men naar det bliver opfyldt, vil jeg dog anbefale den ærede Minister, at han husker paa den Del af hans Politikk, eller paa den Del af Forhandlingerne under ham, som vedkommer mine Ven-

dringer under Nr. 4 og 5, og anbefaler dem til hans Eftermands Belvilie.

Ordføreren (Holstein-Ledreborg):

Jeg skal ikke komme ind paa den Maade, hvorpaa Bemærkningen om Rangskatten er kommen ind paa Finantsloven. Der kommer saa mange Ting ind paa Finantsloven, med Hensyn til hvilke det vil have sin Vanskelighed for Udvalget altid at gjøre Rede for, hvilke Bevillinger, de nærmest staa i Forbindelse med. Men nu staar den der jo. Jeg takker den ærede Minister, fordi han har udtalt sig om den, som han har gjort; thi Meningen med Bemærkningen har egentlig ikke været at rette nogen Dadel mod Administrationen, da vi nok vidste, at der i saa Henseende ikke var stet noget Lovstridigt fra Administrationens Side, men en Udtalelse som den, der nu er kommen fra den ærede Minister, tro vi, er nyttig under disse Forhold, for at der kan sættes en Stopper for en honnet Ambition, som, efter hvad vi have hørt, er i Færd med at gribe om sig. — Jeg skal ikke komme nærmere ind paa den theoretiske Forhandling mellem det ærede Medlem for Velle Amts 2den Kalkfreds (Berg) og et andet æret Medlem om det førstnævnte Medlems to Forslag, særlig det om at afsætte 1,318,000 Kr. til „de Fattiges Kasser“; thi jeg er ikke istand til at afvinde det nogen som helst praktisk Interesse. Jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem har paa et Par Punkter misforstaaet mig, idet han har troet, at jeg havde paastaet, at Forslag paa Finantsloven, hvorigjennem gjældende Love forandredes, ikke godt kunde stilles. Det har jeg selvfølgelig ikke sagt; jeg har kun sagt, at saadanne Forslag kunne kun gjenføres, naar alle Faktorer ere enige om dem — det er en meget væsentlig Forskjel — og det ærede Medlem har jo selv den Tro, at hans Forslag ikke kunne gjenføres. Naar den ene af Faktorerne staar imod, og navnlig naar kun en af Faktorerne ønsker et Forslag vedtaget, medens de andre bestemt ere imod det, saa er det jo dermed givet, at Forslaget er uden praktisk Interesse; thi at opstille Forslag, om hvilke man paa Forhaand veed, at de ikke kunne gjenføres, er efter min Mening ikke til Gavn for dem, der skulde have Nytte af Forslagene, og allermindst til Nytte for Folkethinget. Det ærede Medlems Udtalelse, at han ikke kjendte Rettheorien, beror vist ogsaa paa en Misforstaaelse; thi Rettheorien er den Theori, hvorpaa Folkethingets Behandling af de midlertidige Finantslove beror, idet vi efter den blive staaende ved det Bestaaende, indtil alle Parter blive enige om noget Nyt. Det er